

Ada, ormanın hemen yanı başında büyükçe bir köyde yaşıyordu. Annesi yurt derdi buraya. Kurttan kuzuya, karıncadan kuşa kadar her canlı birbirini tanırdı burada.

Bahar geldiğinde köyün girişindeki gelincik tarlaları coşar, uzaklardan gelen deniz kokusu evlerin içine dolardı. Annesi tüm yurdu içine çeker gibi derin bir nefes alır ve her gün aynı şeyi söylerdi:

“Mis gibi bugün hava.”

Ekmek, toprak, su... Her şeye mis gibi derdi annesi.

Yabancıların da ortak bir adı vardı burada: Yolcu.

O gün koskoca bir kamyon hızlıca gelip köyün meydanında aniden durunca, kahveci koşarak çıktı dışarıya:

“Yolcu merhaba.”

“Merhaba.”

“Ne bu acelen, nereden gelip nereye gidiyorsun?”

“Şirket çalışanlarının yanına gidiyorum, bugün geldim.
İstanbul’dan gönderdiler beni buraya.”

Ada ilk kez o gün duydu bu sözcüğü: Şirket. Bir daha da unutmadı.

Ada eve gitmek için yolu biraz uzatıp orman yoluna saptı. “Şirket neden bizim köye gönderir ki kamyonlarını?” diye düşünerek yürürken uzaktan bir uğultu duydu. Giderek yaklaşan motor gürültüsü kuşların sesini tümüyle bastırınca, Ada arkasını dönüp korku içinde kendini yolun kenarına attı. Az önce köyün meydanında gördüğü kamyon, tozu dumana katarak büyük bir hızla yola devam etti. Ada hiçbir şey anlamamıştı. Keçinin, kurdun, annenin, yavrunun bir acelesi olabilirdi ama bir kamyonun, hem de ormanda, ne acelesi olabilirdi ki?